

ISSN 2227-2844

ВІСНИК

**ЛУГАНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

№ 17 (276) ВЕРЕСЕНЬ

2013

ВІСНИК

ЛУГАНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

Мистецька освіта: історія, теорія, практика

№ 17 (276) вересень 2013

Засновано в лютому 1997 року (27)
Свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ № 14441-3412ПР,
видане Міністерством юстиції України 14.08.2008 р.

Збірник наукових праць внесено до переліку
наукових фахових видань України
(педагогічні науки)
Постанова президії ВАК України від 14.10.09 №1-05/4

Журнал включено до переліку видань реферативної бази даних
«Україніка наукова» (угода про інформаційну співпрацю
№ 30-05 від 30.03.2005 р.)

Рекомендовано до друку на засіданні Вченої ради
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(протокол № 11 від 27.06.2013 року)

Виходить двічі на місяць

ЗМІСТ

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

1. **Алі Джасім М. М.** Художньо-практична підготовка як складник професійно-педагогічної культури майбутніх фахівців образотворчого мистецтва..... 6
2. **Дейнегіна Т. О.** Концепт професії телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики..... 16
3. **Корчагіна Г. С.** Читання з листа як фактор інтелектуально-творчого розвитку майбутнього вчителя музичного мистецтва..... 22
4. **Кузніченко О. В.** Роль педагогічної практики у процесі становлення особистості майбутнього викладача-музиканта..... 27
5. **Олійник Ю. І.** Інформаційно-комунікаційні технології як фактор розвитку мистецької освіти..... 33
6. **Петченко А. Ф.** Поліінструменталізм як основа фахової підготовки майбутніх учителів музики..... 38
7. **Самохіна Н. М., Харченко С. Я.** Системний підхід як методологічна основа професійно-творчої самореалізації майбутніх учителів музики..... 43
8. **Соловей Л. А.** Специфіка формування самоконтролю у процесі фахової підготовки майбутнього вчителя музики..... 52
9. **Сюй Чже.** Реалізація педагогічних умов формування національних цінностей у студентів музичних спеціальностей у навчально-виховному процесі університету..... 60
10. **Теслева Ю. В.** Еволюція структури післядипломної музично-педагогічної освіти в другій половині ХХ століття..... 68
11. **Філімонова О. Ю.** Характеристика професійної спрямованості майбутніх хореографів..... 73
12. **Хань Сяююн.** Компетентнісний підхід до професійної підготовки майбутніх педагогів-хореографів..... 79
13. **Холодков С. М.** Розвиток художньо-образного мислення у студентів музичних спеціальностей з Китаю (аналіз результатів експериментального дослідження) 85
14. **Юй Нін.** Зовнішні та внутрішні умови успішного навчання майбутнього фахівця хореографічного мистецтва..... 96

МЕТОДИКА. ПРАКТИКА. ДОСВІД

15. **Балашова А. Д., Шелупахіна Т. В.** Кіномистецтво в структурі змісту інтегрованого курсу „Зарубіжна художня культура” для загальноосвітніх шкільних закладів (11 клас)..... 103

16.	Бєлікова В. В. Інтерпретація музичної мови фортепіанних творів М. Степаненка.....	109
17.	Борисова С. В. Психолого-педагогічні принципи фортепіанної методики для початківців В. Макарова.....	120
18.	Ван Цзянь Шу. Педагогічні умови формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва.....	127
19.	Кулдиркаєва О. В., Лебєдєва М. В. Творчість М. Жербіна у професійній підготовці майбутніх вокалістів.....	135
20.	Міщенко В. О. Деякі особливості музичної пам'яті як складової психічної діяльності виконавця.....	140
21.	Піддубна О. М. Роль технічної майстерності в розвитку творчих здібностей майбутніх учителів образотворчого мистецтва.....	146
22.	Полтавська Н. А. Вплив мистецтва на формування духовних цінностей старшокласників в освітньому просторі.....	151
23.	Рєброва О. Є. Зміст і результати експериментального дослідження художньо-ментального досвіду майбутніх учителів музики та хореографії.....	160
24.	Соболева О. М. Деякі аспекти раціонального формування амбушуру флейтиста на початковому етапі музичного навчання.....	169
25.	Таранов Р. А. Дилема формування звуку на гітарі: протиріччя між звукодобуванням і звукоутворенням	175
26.	Чеснокова Н. Ю. Артикуляція метро-ритмічної формули як засіб формування базових елементів виразного виконання.....	180
27.	Юсеф Ю. В. Пріоритети професійної соціалізації студента-лікаря ..	196

ПЕДАГОГІКА ЗА КОРДОНОМ

28.	Ніколаї Г. Ю. Інтеркультурність музичної спадщини Станіслава Монюшка.....	204
29.	Повалій Т. Л. Зміст хореографічної освіти в республіці Польща: інтеркультурний аспект.....	213
30.	Сташевська І. О. Експериментальна музична діяльність як ефективний засіб художньо-творчого розвитку дітей дошкільного віку	218
31.	Філіппенко Н. А. Музична підготовка вчителів інтегрованого навчання в Польщі: регіональний аспект.....	228
32.	Хачінські Я. Духовна культура як сфера упровадження цінностей у музиці (теоретичні засади освітньої програми „Чотири музичні культури”)	234

ТЕОРЕТИЧНЕ ПІДґРУНТЯ ХУДОЖНЬО- ЕСТЕТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

33.	Горбуліч Г. В. Катарсичний потенціал музичного мистецтва	243
34.	Гао Сюн. Культурологічні витоки танцювального мистецтва	251
35.	Кулдиркаєва О. В. Художньо-творчий розвиток особистості засобами театрального мистецтва.....	258
36.	Левицька В. А. Проблема художнього виховання учнів у культурологічних наукових дослідженнях.....	266
37.	Ли Чжень. Ценностные представления в философии Древнего Китая.....	271
38.	Поліщук В. А. Сакральне мистецтво як чинник формування духовної культури студентської молоді.....	277
39.	Серік М. В. Виховний потенціал сучасного музичного мистецтва	284
40.	Шелупахіна К. М. Мова як засіб набуття ідентичності людини полікультурного суспільства.....	289
	Відомості про авторів.....	297

УДК [37/015/3117/022/1]-7.097(477)

Т. О. Дейнегіна

**КОНЦЕПТ ПРОФЕСІЇ ТЕЛЕВЕДУЧОГО
В КОНТЕКСТІ БАЗОВИХ ПОНЯТЬ ТЕЛЕВІЗІЙНОЇ ТА
ЗАГАЛЬНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ**

На теренах українського освітнього простору практично тільки починається розробка методології та методики підготовки спеціалістів екранної професії, представникам якої на сучасному етапі телевізійна епоха надала роль визначальних, знакових особистостей.

Визначальною ознакою *специфічного виду діяльності*, якою є професія людей, що приходять до глядачів з екранів телевізорів, та „чи не найбільш складним фактором природи телемовлення є його дволика „янусність” – співіснування інформаційного та виразно-образного начал, чим зумовлюється „плаваючий” характер законів відображення і творення, їх постійне протиборство, суміщення, взаємовплив і взаємопроникнення” [1, с. 3]. Це стосується всіх багатожанрових і видових складових від інформаційних програм до художньої публіцистики чи реаліті-шоу.

В. Г. Горпенко, доктор мистецтвознавства, професор, ректор Інституту екранних мистецтв імені Івана Миколайчука, підкреслює, що „жодне видовище чи видовищне мистецтво не має такої складності інгредієнтів, отже й широти поняття професійна майстерність. І, як не парадоксально, але чи найбільш „опорна” у цьому арсеналі професія телеведучого досі залишається найменш дослідженою” [1, с. 3], а дослідження концепту майстерності телеведучого має особливо важливе наукове та практичне значення.

До специфіки роботи людини на телебаченні „в кадрі й за кадром” зверталися в різні роки, починаючи із середини ХХ сторіччя, вітчизняні і зарубіжні дослідники: В. С. Сапак, Е. Г. Багіров, Г. В. Кузнецов, Р. А. Борецький, О. Я. Юровський, В. Л. Цвік, С. О. Муратов, М. І. Скуленко, Л. С. Гуревич, Брус Льюїс, Уолтер Кронкайт, Ерік Фіхтеліус тощо.

Історіографи, літописці, вчені, засновники теоретичних підвалин науки і практики українського телерадіопростору В. Г. Горпенко., В. Б. Кісін, В. В. Лизанчук, І. Г. Мащенко, В. Я. Мироненко, А. З. Москаленко, В. П. Олійник, Г. Г. Почепцов, В. В. Різун, В. Л. Чубасов, Т. В. Щербатюк, Ю. Г. Шаповал, С. О. Одинець, Р. Н. Ширман та ін. – особистості, кожна з яких по-своєму, як судилося творчій людині, створювала й обстоювала українську телерадіопарадигму, занотувувала у своєму серці й у записничках своїх власний практичний досвід, що зводився згодом у ранг теоретичних постулатів, хрестоматійних понять і сьогодні вже сприймається

усталеними сходами до наукового й практичного розуміння сучасного телебачення. Але попри все, поки що не можна вважати фундаментальними і всюдисущими масштаби дослідження феномену специфіки „екранної творчості” на телебаченні.

Мета статті – визначити концепт професії телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики.

Стрімкий розвиток телебачення, не просто як нового технічного засобу комунікації, але і як культурного феномену, дав абсолютно несподівані результати. Проте головне, що телебачення стало багатофункціональним. Як підкреслив у своїй книзі, присвяченій мас-медіа, Стен Ле Рой Уїлсон: „У засобів масової інформації можна налічити 5 основних функцій: 1) інформувати, 2) розважати, 3) впливати на аудиторію, 4) розміщувати рекламу і 5) розповсюджувати культуру” [2, с. 8].

Разом з поширенням телемереж усе голосніше звучить уже традиційне запитання: „Що необхідно для того, аби стати теле- чи радіожурналістом, теле- або радіоведучим?”. Складові розуміння цієї складної професії можна знайти в розміркуваннях наших співвітчизників. „Безперечно, як і в кожній професії – спрямованість інтересів і знання. Якщо оперувати лише цією тезою, то телерадіожурналістикою може займатися кожен, хто виявляє зацікавленість і поінформований про те, „як робити журналістику”. Певною мірою, так воно і є, коли в телерадіоефірі з’являються персонажі від журналістики, озброєні знаннями з „товстих” підручників, конспектами сотень лекцій відомих викладачів і бажанням стати теле- чи радіозіркою” [3], – вважають доценти, кандидати філологічних наук О. Я. Гоян та В. В. Гоян.

У публікації „Журналіст як суб’єкт масово-інформаційної діяльності. Портрет професії журналіста” Львівського прес-клубу реформ від 10 червня 2010 року підкреслюються позитивні та негативні складові журналістської професії: „Привабливі боки журналістики: можливість самореалізуватися; мати творчу характером роботу; доносити до людей правду, примножувати у світі добро, боротися за справедливість; впливати на формування суспільної свідомості, громадської думки; спілкуватися з видатними людьми, прожити цікаве життя; першим опинитися в гущині подій, осягати глибинний зміст явищ, причини і наслідки, витлумачувати їх для загалу; стати знаменитим, мати гарні заробітки, посідати престижне місце в структурі суспільства” [4].

Диференціація складових екранної професії унеможливило віднесення її до „легкої” галузі діяльності. Разом з привабливими рисами всі ланцюжки творчо-технічного процесу підготовки телепередачі й виходу в ефір (чи то у форматі прямого, живого ефіру чи відеозапису) супроводжуються неабиякими емоційними та нервовими навантаженнями, оголеністю почуттів і неможливістю „виходу із себе”, до яких інтегруються об’єктивні й суб’єктивні „труднощі спеціальності:

стресовість, потреба таланту, необхідність безкінечного самовдосконалення, моральна відповідальність за кожен журналістський твір, мистецтво постійного спілкування, налаштованість на універсальність” [4].

Уже з перших кроків обличчя будь-якого каналу, долю майже кожної передачі визначали і визначають люди „екранної професії”. Хоча на телебаченні немає „маленьких” або незначущих спеціальностей, свою вагу має внесок кожної людини – від надійного технічного забезпечення до того, з яким „обличчям” перевірить перепустку гостя програми мільйонер на прохідній... Одним чийось невчасним натиском будь-якої кнопки чи клавіші можна зруйнувати або зовсім знищити („стерти”, наприклад, чи розмагнітити...) багатоденну працю численного колективу. Але все це залишається поза кадром.

Професія телевізійного ведучого до цього часу перебуває на перетині принципових фахових суперечок, – доводить В. Г. Горпенко, – „адже вона з одного боку, поза сумнівами, вбирає в себе фундаментальні засади журналістики, яка традиційно базується на філологічних началах, а з іншого, так само незаперечно, є виконавською діяльністю, витoki якої знаходяться у видовищних мистецтвах. Через таке міждисциплінарне положення до цього часу практично відсутні посібники, а тим більше підручники з багатьох складових цієї особливої професії” [1, с. 3 – 4].

Без особистості ведучого немає телепередачі. Хоча телебачення розділило людей площиною екрана й залежно від місця їх функціонального „перебування” – „перед екраном” чи „на екрані” – визначило дві спільноти (глядачі та люди екранних спеціальностей), обидві з них водночас так чи інакше належать до „телеглядацького контингенту” і є представниками „сконструйованого системного обміну із зовнішнім середовищем: прийом і переробка інформації здійснюються нею в точній відповідності з особливими властивостями її психіки. Один і той же факт описується й оцінюється різними людьми по-різному” [5, с. 76]. Але існують певні закономірності роботи каналів проходження інформації – тактильних, візуальних, смакових та ін., не кажучи про складності життя. Кожна індивідуальна картина світу об’єднується надалі зі схожими, потім менш схожими – у результаті всі уявлення людей про навколишній світ, правила існування в ньому, реакції та переконання і т. ін. формують масову свідомість. І визначальна роль у цьому процесі сучасності належить, безперечно, саме телебаченню.

Саме телебачення, як найвпливовіший і найдоступніший з видів ЗМІ, з іншого боку, забезпечує шляхи до влади, бізнесових чи корпоративних інтересів тощо. Тому розуміння методики та методології майстерності телеведучого неможливо відірвати від базових понять і теоретичних формулювань основ тележурналістики і журналістики взагалі. Окреслимо деякі з них.

Під засобами масової інформації (ЗМІ) розуміють газети, журнали теле- і радіoproграми, кінодокументалістику, інформаційні агенції, інші

періодичні форми публічного розповсюдження масової інформації. Вони є посередниками між журналістом, дослідником і аудиторією. У процесі функціонування засоби масової інформації здійснюють двобічний зв'язок між комунікатором і реципієнтом (тим, хто сприймає інформацію), відбувається своєрідне спілкування – не особистісне, а за допомогою масових форм зв'язку.

Діяльність ЗМІ має важливі суспільно-політичні наслідки, оскільки характер масової інформації, адресації аудиторії, визначає значною мірою її ставлення до дійсності й напрям соціальних акцій. Тому ЗМІ не лише виконують інформативну функцію (хоча вона має бути основною), але й пропагують ідеї, погляди, вчення, політичні програми й беруть, таким чином, участь у соціальному управлінні. Шляхом формування громадської думки, вироблення певних установок вони спонукають людину до тих чи інших вчинків. „Індустрія свідомості стає найважливішим інструментом політичного панування. І в той же час інструментом приховування цього панування монополістичної еліти” [6, с. 33].

Не можна не помітити, що фактично ЗМІ перебувають у замкненому колі: „виражаючи і формуючи громадську думку, засоби масової інформації, з одного боку, акумулюють досвід і волю мільйонів, а з другого – впливають не тільки на свідомість, а й на вчинки групової дії людей” [7, с. 438].

Під час ефіру на перший план відповідальної почесності виходить саме телеведучий. До речі, ця людина може і не бути професійним журналістом. Відповідно, і не кожен журналіст чи то автор програм, навіть з додатком „теле”, має виходити на екран (поява автора в кадрі ще не є ознакою „авторського телебачення” і якнайчастіше вже „хрестоматійна автономізація” – „автор і ведучий телепрограми” – перетворилась у хибну ознаку майже всіх місцевих чи регіональних телестудій). Як не дивно, чомусь нечасто (навіть комусь з телевізійників-професіоналів) спадає на думку, що телеведучий має бути адекватним обраному жанру – здебільшого виконавцем („актор” – у цьому випадку вже не є правильним визначенням, хоча виконавська спеціалізація на телеекрані передбачає опанування елементами акторської майстерності), шоумен (чи шоувумен) і тільки потім журналіст тощо. Його місія асоціюється з роботою відомого радіолюбителям улаштування, яке перемикається то на „прийом”, то на „передачу”. При цьому йдеться не тільки про вербальне спілкування – працює все: контакт очей, почуття, міміка, жести і т. ін.

Отримані від учасників передачі біотоки своєрідно трансформуються у флюїди, що через телекамеру прямують до глядача. Саме про це „випромінювання”, як і про „усотування” під час роботи з партнером, говорив К. С. Станіславський у книзі „Робота актора над собою”. Тобто без деяких елементів акторської майстерності телеведучому просто не обійтися. Але виникає інша загроза –

перетворення екранного дійства в театральне або радійне, а це вже не є телебаченням...

Подальшого дослідження потребують концептуальні положення професії телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики. У статті „Особливості фахової підготовки журналістів в університеті” В. Д. Демченко, доктор філологічних наук, професор, декан факультету систем і засобів масової комунікації Дніпропетровського національного університету, досліджує питання ролі університету у фаховій підготовці журналістів, яке „поки що практично не ставилось. Зарубіжними науковцями – тому, що так звані „школи журналізму” посідають особливе місце в системі західної освіти, а вітчизняними – у зв’язку з тим, що останні 15 – 20 років журналістика розглядалась як щось похідне від філології, як “мачуха літератури” (хоча це дотепне визначення належить французькому письменнику XIX століття О. де Бальзаку).

Натомість проблема сьогодні, коли Україна намагається вписатись у межі Болонського процесу у світовий освітянський простір, набуває і методологічної значущості, і суспільної гостроти. Зрештою, кого ми хочемо підготувати: репортера, що відмінно знає ремесло і має свою протоптану інформаційну стежину, чи людину, яка не просто оперативно проінформує суспільство про події, що відбулися, але хоча б на крок буде йти попереду читача, слухача чи глядача та допоможе їм у розумінні навколишнього світу? В останньому випадку важче придумати більш підходящу освітянську установу, ніж університет” [8, с. 17] .

Концепт професії телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики має своїм завданням окреслити найзагальніші параметри *специфічного виду діяльності*, якою є професія людей, що приходять до глядачів з екранів телевізорів, та означити головні завдання і навчально-організаційні спрямування, які в цьому зв’язку постають перед відповідним вищим навчальним закладом.

Список використаної літератури

- 1. Дейнегіна Т. О.** Майстерність телеведучого : вступ до спеціальності [Навч. посіб.] / Т. О. Дейнегіна ; Передм. Володимира Горпенка. – Луганськ : ТОВ „Віртуальна реальність”, 2010. – 332 с.
- 2. Киященко Н. И.** Современные концепции эстетического воспитания : (Теория и практика) / Н. И. Киященко, В. Н. Липский, Э. Г. Панаиотиди и др.; Отв. ред. Н. И. Киященко; Ин-т философии РАН. – М. : ИФРАН, 1998. – 301 с.
- 3. Електронна бібліотека Інституту журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1247\\$](http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1247$).**
- 4. Електронний ресурс.** – Доступ до джерела: <http://mediacub.lviv.ua/index.php/id/26>.
- 5. Донченко Е.** Концепция социальной психики общества / Е. Донченко // Философская и

социологическая мысль. – 1994. – № 1 – 2. – С. 125. **6. Любимый Я. В.** Современное массовое сознание: динамика и тенденции развития [монография] / Я. В. Любимый; АП Украины, ин-т философии. – К.: Наук. думка, 1993. – 141 с. **7. Політологія** / за ред. О. І. Семківа. – Львів: Світ, 1994. – 594 с. **8. Савченко Л. Р.** Парадоксы журналистского образования в контексте современности / Л. Р. Савченко // Вісн. Харків. нац. ун-ту імені В. Н. Каразіна. – № 766. – Сер. Філологія. – Вип. 51. – Харків, 2007. – С. 19 – 23.

Дейнегіна Т. О. Концепт професії телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики

Стаття присвячена ролі екранної людини, канонів і специфіки її творчості в умовах багатожанрового розмаїття і водночас стрімкої інтерференції жанрів, взаємозалежності та взаємовпливу видового розмаїття журналістики, особливості професійних підходів, тенденцій і творчих спрямувань телеведучого в контексті базових понять телевізійної та загальної журналістики, бо сьогодні як ніколи гостро постають у нашому суспільстві проблеми не тільки професійної, але й соціально-державної відповідальності телебачення перед суспільством.

Ключові слова: концепт професії телеведучого, телебачення, майстерність телеведучого, видовище, екранні мистецтва.

Дейнегіна Т. А. Концепт профессии телеведущего в контексте базовых понятий телевизионной и общей журналистики

Статья посвящена роли экранного человека, канонам и специфике его творчества в условиях многожанрового разнообразия и водночасье стремительной интерференции жанров, взаимозависимости и взаимовлияния видового разнообразия журналистики, особенностям профессиональных подходов, тенденций и творческих устремлений телеведущего в контексте базовых понятий телевизионной и общей журналистики, потому что сегодня как никогда остро стоят в нашем обществе проблемы не только профессиональной, но и социально-государственной ответственности телевидения перед обществом.

Ключевые слова: концепт профессии телеведущего, телевидение, мастерство телеведущего, зрелище, экранные искусства.

Deynegina T. O. Concept Presenter Profession in the Context of the Basic Concepts and General Television Journalism

None spectacle or performance art does not have the complexity of ingredients-ing, therefore, the latitude term „professional skills”. And, no matter how paradoxical, but so far in the Ukrainian educational space practically remains the least explored perhaps the most „support” in this arsenal profession presenters, professionals screen professions from which swarm at present era of television provided determining role, the sign of new personalities. Therefore, the investigation of the concept of skill presenter is

particularly important scientific and practical importance. Differentiation components onscreen profession preclude its assignment to a „light” field. Along with all the attractive features of the chain velocity creative and technical process of preparation shows and aired (in the format of the first straight, live broadcast or video) are accompanied by considerable emotional and nerve-governmental loads, exposure of the senses and can not be „out of himself”. They integrate objective and subjective difficulties specialty - nervousness, need talent, need infinite self, the moral responsibility for every journalistic work, the art of constant communication, the mood on the universality and so on.

The article is devoted to television as the most powerful and affordable species of the media, its functions and areas, the defining features of a particular kind of activity, which is the occupation of people coming to the viewers on television. Special attention is paid to the role of screen rights, canons and characteristics of his work, an understanding of the methods and methodology skills in a multi-genre television host diversity and overnight rapid interference genres, interdependence and interaction of species diversity in journalism, of professional approaches, trends and creative aspirations telepresenter, in the context basic concepts and general television journalism. Today more than ever there are problems in our society is not only professional, but also social and public responsibility to the public television.

Key words: concept profession presenter, television, television presenter skills, show, sight-screen art.

Стаття надійшла до редакції 15.02.2013 р.

Прийнято до друку 31.05.2013 р.

Рецензент – к. мистецтвознав., доц. Сташевський А. Я.

УДК 371.124:7.071.2

Г.С. Корчагіна

**ЧИТАННЯ З ЛИСТА ЯК ФАКТОР ІНТЕЛЕКТУАЛЬНО-
ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ
МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА**

Сучасна освіта передбачає зміщення акценту у визначенні цілей із засвоєння знань учнями на розвиток їхньої особистості, на підготовку особистості, яка здатна до саморозвитку, володіє нестандартним мисленням, виявляє готовність до життєдіяльності в умовах соціальних змін. Це особливо актуально для майбутнього вчителя музичного мистецтва у зв'язку з багатогранністю його діяльності, що поєднує організаторську, педагогічну, виконавську, художньо-творчу й зумовлює потребу у фахівцях музичного профілю, які мають високий рівень

Наукове видання

ВІСНИК
Луганського національного університету
імені Тараса Шевченка
(педагогічні науки)

№ 17 (276) вересень 2013

Відповідальний за випуск:
д. п. н., проф. **І. О. Сташевська**

Здано до склад. 30.04.2012 р. Підп. до друку 31.05.2013 р.
Формат 60x84 1/8.Папір офсет. Гарнітура Times New Roman.
Друк ризографічний. Ум. друк. арк. 35,11. Наклад 200 прим. Зам. № 145.

Видавець і виготовлювач
Видавництво Державного закладу
„Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”
вул. Оборонна, 2, м. Луганськ, 91011. т/ф: (0642) 58-03-20.
e-mail: alma-mater@list.ru
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 3459 від 09.04.2009 р.